

Orbán Viktor előadása

a XXXII. Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diáktáborban

2023. július 22. Tusnádfürdő (Băile Tușnad)

Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Táborlakók!

Román hadakon átvágva érkeztünk meg ide, de mi inkább szeretnénk őket fogadó bizottságnak látni, amire jó okunk van, mert a kereszténységért folytatott európai küzdelmünkben nekünk, meggyengült, latin keresztényeknek szükségünk lesz a román ortodoxiára is. Úgyhogy ezúttal is üdvözljük az érdeklődő román közönséget.

Minden évben okoz némi fejtörést, hogy miről is kellene igazából beszélni, mert azt persze előre tudjuk, hogy a végén mire fogunk majd mindannyian gondolni, de az a kérdés, hogy hogy' jutunk el oda. És az idei évben kaptam ehhez segédanyagot, mert a román külügy – ha jól értem, akkor inkább az elnök hatalmi ágához tartozik – segítségemre sietett, és küldött nekem egy demarsot, amiben megírták nekem, hogy miről nem szabad beszélni, és miről beszélhetek, meg hogyan és mit kell mellőznöm. Ez egy hivatalos állami irat. Ismertetem. Azt tanácsolják, hogy ne beszéljünk arról, ami román érzékenységet sérthet, majd ezeket felsorolják. Nemzeti szimbólumok. jó, szerintem ebben megállapodhatunk: erről nem beszélek, de üdvözlöm a magyar és székely zászlóval érkezett barátainkat! Ne beszéljünk a kollektív kisebbségi jogokról. Jó, erről sem beszélek, csak megállapítom, hogy ezek léteznek, és megilletik az itt élő magyarokat. Azt írják, hogy ne beszéljünk nem létező, romániai közigazgatási területi egységekről. Elgondolkoztam, hogy mire gondolhatnak. Azt hiszem, hogy Erdélyre és Székelyföldre. De mi sohasem állítottuk, hogy ezek román területi egységek lennének. Azt írják, hogy van, amiről beszélhetünk, de ne tüntessük fel rossz színben. Ilyenek például a nyugati értékek. S most, ha valaki az európai politikában forgolódik, mint ahogy ez nekem dolgom, akkor ma a nyugati értékek három dolgot jelentenek: migrációt, LMBTQ-t meg háborút. Kedves Román Barátaim, ezeket nem kell rossz színben föltüntetni, rossz színben tűnnek fel ezek maguktól is. És végül van itt még egy gyöngyszem, amit mellőzni kell. Mellőzzük a migrációval kapcsolatos revizionista megközelítésű xenofób felhangokat. Ez most már egy ilyen kommunista időutazás. Hofi poénjai jutnak az eszembe, amik arról szóltak, hogy ki tudja egy szuszra kimondani, hogy imperialista, revizionista, burzsoá, klerikális, sovinizta, fasiszta. Szinte beleborzong az ember. Ezeket tehát mellőzni fogjuk.

Ezzel szemben, ha már kaptunk egy ilyen demarsot, mit ajánlunk mi a román barátainknak? Először is azt ajánljuk, hogyha a román elnök eljön Magyarországra, és előadást tart, amire mi hívogatjuk, akkor nem fogjuk neki megszabni, hogy miről és mit mondhat. Azt is ajánljuk még a román testvéreknek, hogy vegyék figyelembe, hogy a jelenlegi legnagyobb román nemzeti ambíciót, a schengeni tagságot Magyarország teljes mellszélességgel támogatja, és fölhívjuk a figyelmüket, hogy 2024. július 1-jétől az Európai Unióban magyar elnökség lesz, és a programunk kiemelt célja elérni Románia schengeni tagságát. Addig is annyit mondhatunk, hogy új miniszterelnöke van Romániának, az Isten éltesse! Új miniszterelnök: új esély. Hátha kijön ebből valami, ami mindkettőnknek jó. Mióta miniszterelnök vagyok, ő a huszadik román kollégám. Hátha huszadszorra sikerül. Na, nézzük, a demars után miről kellene beszélünk.

Kedves Barátaim!

Az emberiség történetének egy különösen veszélyes időszakát éljük. Ezek a nagy változásnak az évei. Ez a változás a Föld minden pontját és minden országát érinti. Ezért ha Magyarországról, a Kárpát-medencei magyarságról akarunk érvényeset mondani, akkor először a világról kell beszélünk. A mondandóm lényege, hogy a világ erőegyensúlya elmozdult, és ennek súlyos következményeit nyögjük most. Emlékezzünk vissza: a II. világháború után nyolcvan évig a világban erőegyensúly létezett. Az időszak számunkra, nekünk, magyaroknak két részből állt. Volt az első 45 év, amikor az angolszászok odaadtak bennünket a szovjet kommunistáknak. Zárójel: akkor még nem voltak olyan finnyások az oroszokra, mint manapság. És volt a második, eddig 33 év, amikor szabadon, katonai megszállás, Szovjetunió és kommunisták nélkül élhettünk. Nyolcvan év! Bár ez nagy változás volt, de a világ egyensúlya nem bomlott meg, mert a Szovjetuniót sikerült háború nélkül kivezetnünk a történelemből. Most azonban Kína elmozdította a világ egyensúlyát. Ez régi félelme a nyugati világnak. Már Napóleon is azt mondta: „hagyjátok Kínát aludni, amikor felébred, megrázza a világot.” Tanulságos, hogy hogyan állt elő ez a helyzet.

Teszek egy rövid kitérőt, módszertani kitérőt. Tapasztalataim szerint, amikor az ember politikai döntést hoz, akkor három idősíkot kell egyszerre maga előtt látnia, s az eldöntendő kérdést leelőször is be kell sorolnia valamelyikbe. S ha besorolta, csak azután szabad meghozni a konkrét döntést. Ez a három idősík, ahol a politika létezik: a taktikai idő, a stratégiai idő és a történelmi idő. Ha rossz a besorolásod, akkor a döntésed nem várt

következményekhez vezet. Mondok két példát. Amikor Merkel kancellár asszony 2015-ben szembesült a migránsinvázióval, akkor a problémát a taktikai időbe sorolta be, és azt mondta, hogy „wir schaffen das,“ vagyis meg fogjuk oldani. Ma már nyilvánvaló, hogy a valóság az, hogy a kérdés a stratégiai időhöz tartozott, mert a döntésének a következménye át fogja alakítani Németország teljes kultúráját. Megérkezünk Kínához. Második példa. Egyesült Államok, 1970-es évek eleje. Akkor az USA úgy dönt, hogy kiszabadítja Kínát az elszigeteltségéből, nyilvánvalóan azért, hogy könnyebben tudjon elbánni az oroszokkal. Ezért ezt a kérdést besorolja a stratégiai idősíkbába. De kiderül, hogy valójában ez a kérdés, Kína kiszabadítása a történelmi időhöz tartozik, mert a kiszabadítás eredményeképpen ma az Egyesült Államok és mindannyian nagyobb erővel állunk szemben, mint amit le akartunk győzni.

Rossz besorolás: nem várt következmények. De most már, ami történt, megtörtént. A tény az, hogy sohasem volt ilyen gyors és tektonikus, globális erőegyensúly-változás, mint amiben ma élünk. Emlékezzünk arra vagy figyeljünk fel arra, hogy Kína másként emelkedik föl, mint az Egyesült Államok. Az Egyesült Államok lett, Kína meg van. Vagyis valójában egy visszatérésről beszélünk, egy ötezer éves, egymilliárd-négyszázmillió embert számláló civilizáció visszatéréséről beszélünk. S ez egy olyan probléma, amit meg kell oldani, mert magától nem oldódik meg. Kína egy termelési erőmű lett, valójában már megelőzte az USA-t, vagy éppen ezekben a percekben előzi. Autógyártás, számítógép, félvezető, gyógyszer, infokommunikációs rendszerek: mindegyikben ők a legerősebbek ma a világon. Az történt, hogy a nyugati ipari forradalom és a globális információs forradalom mintegy háromszáz éves útját Kína harminc év alatt megtette. Ennek következtében százmilliókat emelt ki a szegénységből, és ma az emberiség összjóléte és ösztudása nagyobb, mint volt. De ha ez így van, akkor mi itt a veszély? A veszély, kedves Barátaim, az, a helyzet azért veszélyes, mert az aranyéremnek már van gazdája. Az Egyesült Államok a saját polgárháborújában, az 1870-es évek után úgy nőtt fel, hogy ő az első számú ország, a világgazdasági elsőség elidegeníthetetlen joga, a nemzeti identitása része, egyfajta hittétel, és amikor ezt a pozíciót kihívás érte, az Egyesült Államok ezt mindig sikeresen visszaverte. Visszaverte a Szovjetuniót, és – idézzük föl – visszaverte az Európai Uniót is. Az Európai Uniónak néhány évtizede még az volt a terve, hogy a dollár, mint világpénz mellé föllépteti az eurót. Megnézhetjük, hogy hol van ma az euró. És volt egy olyan tervük is, amit úgy fogalmaztunk meg, hogy Lisszabontól Vlagyivosztokig kell húzódnia egy nagy szabadkereskedelmi övezetnek. Mit látunk ma: hogy Lisszabontól legfeljebb Donyec-külsőig húzódik a

szabadkereskedelmi övezet. 2010-ben a világ össztermeléséhez az USA is meg az Európai Unió is 22-23 százalékot adott hozzá, ma az USA 25-öt, az Európai Unió pedig 17-et. Vagyis az Egyesült Államok sikeresen verte vissza az Európai Uniónak azt a kísérletét, hogy mellé vagy akár elé lépjen.

Kedves Táborlakók!

És van itt egy egyszerű összefüggés a nemzetközi politikában: minél nagyobb a GDP-d, a nemzeti összterméked, annál nagyobb a befolyásod a nemzetközi ügyekben. Vagyis ma azt látjuk, hogy az amerikai dominancia folyamatosan visszaszorul a világszínpadon. Márpedig a világelsők az ilyesmit nem szeretik. Egyszerű az észjárásuk, nagyjából úgy összegezhető, hogy itt vagyunk a világ tetején, azért kapaszkodunk fel ide, hogy örökre itt maradjunk. Van persze ez a történelem nevű dolog, ami kellemetlen, de a lényeg, hogy az mindig más országokkal és más népekkel történik, számunkra véget ért, és mi örökre itt maradunk a világ tetején. Ez egy csábító gondolat, de a mi életünk mai napjainak kellemetlen igazsága az, hogy nincsenek állandó győztesek és állandó vesztesek a világpolitikában. Még kellemetlenebb igazság, hogy a jelenlegi folyamatok Ázsiának és Kínának kedveznek – legyen szó gazdaságról, technológiai fejlődésről vagy éppen katonai erőről. Még kellemetlenebb igazság, hogy a nemzetközi intézményekben is változás történik, mindannyian ismerjük azt az összefüggést, hogy aki létrehozza a nemzetközi intézményeket, annak biztosítanak azok előnyt. Ezért Kína egészen egyszerűen létrehozta a sajátjait. Itt van előttünk a BRICS, az „Egy Övezet, Egy Út”, és itt van az Ázsiai Beruházási és Infrastrukturális Bank, amelynek a fejlesztési forrásai többszörösen haladják meg az összes nyugati ország fejlesztési erőforrásait.

Vagyis Ázsia, illetve Kína teljes nagyhatalmi öltözetben áll előttünk. Van civilizációs hitvallása: ő a világegyetem központja, és ez belső energiát, büszkeséget, önbecsülést és ambíciót szabadít fel. Van távlatos terve, amit úgy fogalmazznak meg: véget vetni a megaláztatás évszázadának, vagyis újra naggyá tenni Kínát, hogy parafrázzuk az amerikaiakat. Van középtávú programja: visszaállítani azt a dominanciát Ázsiában, ami megvolt, mielőtt megjött volna a Nyugat. És van ellenszere az USA fő fegyverével szemben. Az USA puha hatalmai fegyvere, amit úgy hívunk, hogy egyetemes értékek. Na, ezeket a kínaiak egyszerűen kinevetik, és azt mondják, hogy ez egy nyugati mítosz, és valójában az

egyetemes értékekről szóló beszéd egy ellenséges filozófia a többi, nem nyugati civilizációval szemben, és onnan nézve ebben van is valami igazság.

Vagyis, tisztelt Hölgyeim és Uraim, tisztelt Táborlakók, ma úgy élünk, hogy napról napra haladunk az összeütközés felé. A kérdés, az egymillió dolláros kérdés, hogy elkerülhető-e az összeütközés? Erről egyre több tanulmány és könyv lát napvilágot. Én is ezekből dolgozom. Az egyik figyelemreméltó azt mondja, hogy az elmúlt háromszáz évben 16 olyan eset volt, amikor a világelső hatalom mellé, illetve elé egy új bajnok emelkedett. A rossz hír az, hogy a beazonosított 16 esetből 12 háborúval végződött, és csak négy zajlott le békésen. Vagyis, kedves Barátaim, a világpolitikában ma a legveszélyesebb pillanatban vagyunk, amikor az elsőszámú nagyhatalom látja magát a második helyre süllyedni. A tapasztalat az, hogy az uralkodó nagyhatalom általában jobb indulatúnak, jobb szándékúnak látja saját magát, mint amilyen, és a kihívónak pedig gyakrabban tulajdonít rosszindulatot, mint indokolt lenne, illetve kellene. Következésképpen a szembenálló felek nem a másik szándékából, hanem a másik képességéből indulnak ki, vagyis nem abból, hogy mit akar tenni, hanem mire volna képes. És már kész is a háború. Ezt hívják Thuküdidész csapdájának, aki megírta a Spárta és Athén közötti, peloponnészoszi háború történetét, és először azonosította be ezt a problémát.

Hölgyeim és Uraim!

A mi életünkre nézve ebből az következik, hogy a két nagy közötti összeütközés – ideértve a katonait is – valószínűbb, mint ahogy ma ezt innen, Tusnádfürdőről látjuk. Jó hír vagy legalábbis reménysugár, hogy a háború nem elkerülhetetlen. Ennek az a föltétele, hogy a világ elmozdult egyensúlya helyett a világ képes legyen új egyensúlyt találni. A kérdés az, hogy hogyan? Az igazság az, hogy ez a nagyfiúk dolga. Ebben nekünk nem osztottak lapot. Ne essünk szereptévesztésbe: mi csak annyit mondhatunk, hogy most valami olyasmit kellene tenni, amire még nem volt példa. A nagyoknak el kellene fogadni, hogy két Nap van az égen. Ez egy radikálisan különböző gondolkodás, mint amiben leéltük ez elmúlt néhány száz évünket. A szembenálló feleknek egyenlő feleknek kéne egymást elismerniük, függetlenül attól, hogy mik az éppen aktuális erőviszonyok. Önök is láthatják, hogy Pekingben egymásnak adják a kilincset az amerikai vezetők. Ez annak a jele, hogy az Egyesült Államokban is látják a veszélyt, és látják a bajt. Ott járt a külügyminiszter, ott járt a pénzügyminiszter és legutóbb Kisinger nemzetbiztonsági főtanácsadó úr is. És ha Önök is

olvassák a híreket, láthatták, néhány napja a japánok bejelentették, hogy megkésztetik a hadikiadásait, és a világ egyik legerősebb hadseregét fogják fölépíteni.

Nos, mi az, ami ránk tartozik ebből a helyzetértékelésből? Azt érdemes megértenünk, kedves Barátaim, hogy az új egyensúly beállítása nem fog menni egyik napról a másikra, sőt egyik hónapról a másik hónapra sem. Egy ilyen új egyensúly beállítása egy egész nemzedéknyi időt igényel. Vagyis nemcsak mi, hanem még a gyerekeink is ebben a világösszefüggésben, ebben a világidőben, ebben a korszakban fogják leélni az életüket, és nekünk, magyaroknak ebben a világhelyzetben és korszakban kell boldogulnunk, és ezt figyelembevéve kell alakítani a magyar nemzeti terveket.

Lépjünk egyet közelebb Tusnádfürdőhöz. Váltsunk néhány szót az Európai Unióról! Ha Önök vetnek egy pillantást ma az Európai Unióra, az a benyomásuk alakulhat ki, hogy szorongás gyötri, és bekerítve érzi magát. Erre jó oka van. Az unióhoz körülbelül 400 millió ember, a nyugati világot ideszámítva – az egy másik 400, tehát – 800 millió ember, aki körül ott van másik 7 milliárd. S az Európai Unió jól látja magát, ez egy gazdag és gyenge unió. Egy olyan gazdag és gyenge unió, amely egy lázadó világot lát maga körül: zavaros lárma, régi sérelmek, sok éhes száj, brutális fejlődés, óriási fogyasztás, Európába indulni készülő milliók, látja a Száhel-övezetben gyülekező embermilliók hullámát, amelyet ha nem tudunk megfogni, átszaphat a Földközi-tenger európai oldalára. A hét elején latin-amerikai–európai uniós csúcstalálkozó volt Brüsszelben, ahol ezt mind a saját fülemmel hallhattam, és saját szememmel láthattam. A latin-amerikai vezetők szótárában a leggyakoribb kifejezések úgy hangoztak, hogy népi genocide, ami azt hiszem, az őslakosság kiirtását jelenti, slavery, rabszolgakereskedés, reparatory justice, ami kárpótlásszerű igazságtételt jelent. Ők ebben gondolkodnak. Nem csoda, ha az Európai Unió bekerítve érzi magát.

És ha vetünk egy pillantást a Nemzetközi Valutaalapnak az országlistájára, amely a gazdaságok mérete, a nemzeti GDP-k alapján állít fel rangsort, akkor azt látjuk, hogy a 2030-ra jelzett rangsorból kiesik a még ott lévő első tizből kiesik a ma még ott lévő Nagy-Britannia, Olaszország, Franciaország, és a ma negyedik Németország a tizedik helyre csúszik vissza. Ez a realitás. Ma ez a félelem, ez a bekerítettség-érzés a mi Európai Uniónkat az elzárkózás felé tereli, megijed a versenytől. Olyan, mint egy kiöregedett bokszbajnok, mutogatja a bajnoki öveit, de többet már nem akar bemenni a szorítóba. Ebből egy elzárkózás következik, egy gazdasági, politikai és kulturális gettóba való zárkózás. Ennek kidolgozták a nyelvi formáit.

Ebben erők egyébként. Ebben a legerősebbek még mindig, hogy hogyan kell formulálni, röviden leírni egy bonyolult helyzetet. Ezt úgy hívják, az elzárkózást úgy hívják, hogy decoupling – leválasztás, vagy finomabban: derisking, ami kockázatsökkentést jelent. Ha innen nézzük, akkor az Oroszországgal szembeni politika is egy leválasztási kísérlet: a háborús szankciók révén leválasztották Oroszországot az európai gazdaságról. És persze Európát le lehet választani az orosz energiáról, de ez valójában hatástalan és illúzió, mert Oroszországot nem lehet elvágni a világ többi részétől. Az orosz nyersanyagot megveszi valaki más, mi pedig közben szenvedünk a háborús inflációtól, és elveszítjük a versenyképességünket. Mondok Önöknek két számot. Az Európai Unió gáz- és olajimportjéért fizetett összeg, a kettő együtt az orosz háború előtt 300 milliárd euró volt, a tavalyi évben pedig 653 milliárd. Tehát ma úgy működik az európai gazdaság, ma úgy akarunk versenyezni, hogy a korábbi energiaár kétszeresébe kerül az energia, ami a világ több részén azonban továbbra is a megelőző korszak árán érhető el. Ez Európa nagy vitája a következő évekre. Nekünk, magyaroknak erre kell berendezkedniük. Leválni vagy részt venni a nemzetközi versenyben. Derisking vagy connectivity – ahogy ezt Brüsszelben mondják.

Teszek egy ismeretterjesztő jellegű kitérőt. A nagy európai cégek nem akarnak leválni. Már Oroszországból se akarnak kijönni. Föllapoztam az idevonatkozó statisztikákat. Az 1.400 legnagyobb nyugati vállalat 8,5 százaléka vont ki a cégét Oroszországból. 8,5! A gyógyszeripar 88 százaléka ott maradt. Az európai bányaiipar 79 százaléka is ott van továbbra is Oroszországban. Az energetikai cégek 70 százaléka és a gyártó vállalatok 77 százaléka. És nem fogják kitalálni: a tavalyi évben, 2022-ben az ott maradt nyugati cégek összesen befizettek az orosz költségvetésbe 3,5 milliárd dollárnyi összeget. Most innen nézve az a támadás, amit az ukránok indítanak a szegény, kicsi, magyar OTP ellen, nem más, mint a hungarofóbia megnyilvánulása. Ezért vissza is kell utasítanunk. Olyan ravasz, kis, európai stiklikről már nem is beszélek, hogy váratlanul, egyetlen év alatt a Németországból Kazahsztánba vitt áruknak a mennyisége kétszeresére növekedett. Vajon miért?

A következő évek másik európai folyamata, amiben a magyaroknak el kell helyezniük magukat, a föderalisták és a szuverenisták küzdelme. Birodalom vagy nemzetek? Itt egy komoly, lengőbordára mért ütést szenvedtünk el, amikor az angol barátaink a Brexittel elhagyták az Európai Uniót. Ezzel megbillent a szuverenisták és föderalisták közötti, uniós belüli egyensúly. Ez úgy nézett ki, hogy az egyik oldalon voltak a franciák meg a németek, mint föderalisták, a másik oldalon az angolok és mi, a V4-ek. Ha az angolok ma bent

lennének az Európai Unióban, akkor olyan kifejezéseket, hogy „jogállamisági mechanizmus,” „kondicionalitás” meg „gazdasági kormányzás,” meg se kéne tanulnunk, ezek nem léteznének. Ezeket csak azért tudták bevezetni az Európai Unióban, mert a britek kiszálltak, és mi, V4-esek nem tudtuk megakadályozni, sőt a V4 ellen támadást intéztek a föderalisták. Az eredményt mindannyian látjuk. A csehek lényegében átálltak, Szlovákia billeg, csak a lengyelek és a magyarok tartanak ki. Van persze esélyünk, hogy gyarapodjon a szuverenisták tábora, látok esélyt, hiszen Olaszországban ilyen kormány alakult. Ausztriában is mozog valami, holnap pedig választás lesz Spanyolországban. Ne legyen illúziónk: kizsorítási kísérletet hajtanak végre a föderalisták, nyíltan megmondták: kormányváltást akartak Magyarországon. Pénzelték is a politikai korrupció minden eszközét bevetve a magyar ellenzékét. Ugyanezt csinálják most Lengyelországban, és emlékezzenek rá, hogy hogyan akarták megakadályozni, hogy a Meloni-féle jobboldal győzelmet arathasson Olaszországban. Ezek mind nem sikerültek, és abban reménykedem, hogy a 2024 júniusában esedékes európai választás és az azt követő hatalmi pozíció-újraosztást követően egy számunkra kedvezőbb egyensúlyi helyzet lesz Európában, mint amiben ma élünk. Ezzel meg is érkezünk Magyarországra, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mit lehet és mit kell tennie Magyarországnak ebben a nemzetközi helyzetben, ebben az európai milióban, a nagy jégzajlás közepette? A legfontosabb, hogy tisztában kell lenni önmagunkkal. Most nem az ezeregyszáz éves történelmünkre gondolok, még csak nem is az RMDSZ zseniális összegzésére: ezer év Erdélyben, száz év Romániában, hanem azt az utat kell most szem előtt tartanunk, amelyen 2010-ben elindultunk a rendszerváltás húsz zavaros éve után végre. Egy új korszakot nyitottunk 2010-ben, és ezt kell – bármilyen nehézséggel is találjuk magunkat szemben, bármilyen égzengés, villámlás, zivatar köszönt ránk – nem szabad szem elől tévesztenünk. Van egy új korszakunk, amelynek szellemi és gazdasági alapjai is vannak.

Először röviden idézzük fel ennek a korszaknak a szellemi alapját. Ezt a szellemi alapot az alkotmány összegzi. És az új magyar alkotmány az a dokumentum, ami a legnyilvánvalóbban megkülönböztet bennünket az Európai Unió többi országától. Ha Önök elolvassák az európai országok alkotmányait, amelyek liberális alkotmányok, akkor azt fogják látni, azoknak a középpontjában az „én” áll. Ha elolvassák a magyar alkotmányt, akkor azt fogják látni, hogy a magyar alkotmány középpontjában a „mi” áll. A magyar alkotmány arról szól, abból indul ki, hogy van egy hely, ami a miénk: az otthonunk. Van egy közösség, ami miénk: ez a

nemzetünk. És van egy életmód, talán pontosabban életrend, ami a miénk, és ez a kultúránk és a nyelvünk. Ezért a mi szellemi kiindulópontunk az alkotmányban úgy fogalmazható meg, hogy az emberi életben azok a legfontosabb dolgok, amiket egyedül nem lehet megszerezni, ezért van a „mi” az alkotmány középpontjában. Nem lehet egyedül megszerezni a békét, a családot, a barátságot, a törvényt és a közösségi szellemet. Sőt, tisztelt Táborlakók, még a szabadságot sem lehet. Mert az az ember, aki egyedül van, az nem szabad, hanem magányos. Az összes jó dolog az életben lényegében a másokkal való együttműködésen alapul, és ha ezek az életünk legfontosabb dolgai, mondja a magyar alkotmány, akkor ezeket kell védelmezni a társadalomnak és a jogrendszernek. Most ez a fölismerés, mint a mostani, új korszakunk szellemi alapja, ezek a közös dolgok az egyén életében kötődésként jelennek meg. Ezért a magyar alkotmány a kötődés alkotmánya, amely meg akarja erősíteni ezeket a kötődéseket, és ezért a megerősítés kultúrájának talaján áll. A liberális alkotmányok nem a kötődés, hanem az eloldás világát rajzolják meg, és nem megerősíteni akarnak, hanem elutasítani akarnak valamit az egyéni szabadság nevében. A mi alkotmányunk azonban megerősíti a helyet, ahol a gyerekeink is élni fognak, mint a hazánkat. Megerősíti a férfi és a női mivoltunkat, mert ezt hívjuk családnak. És megerősíti a határainkat is, mert így mondhatjuk meg, hogy kikkel akarunk együtt élni. Nem döntöttünk rosszul 2011-ben, amikor az új alkotmányt a többi európai alkotmánytól különböző, magyar, nemzeti, keresztény alkotmányt megalkottuk, mert azóta – sőt, mondjuk ki, nemhogy nem döntöttünk rosszul, szinte jól döntöttünk – itt van a nyakunkon a migrációs válság, amiről jól látható, hogy liberális alapon nem lehet kezelni. És itt van egy LMBTQ-, genderhadjárat, amelyről kiderült, hogy csak közösségi, gyermekvédelmi alapon lehet visszaverni.

A liberális alapokon álló országoknak az a kudarca, hogy ők azt gondolták, hogy a régi közösségeik helyett majd újak jönnek létre, ehelyett csak egy sajátos elidegenedés jött létre mindenhol. Persze Franciaország, ami ettől szenved, egy nagy nemzet, övé a gloire, és biztosan talál is majd valamifajta megoldást, de a szellemi alapokat szem előtt tartva, még egy ásónyommal mélyebbre ásva azt is érdemes elmondanunk, hogy a magyar alkotmánynak és az új korszak szellemi alapjainak a mélyén egy antropológiai felismerés is rejlik. Ugyanis kétszáz-egynéhány évvel ezelőtt, a felvilágosodás idején a baloldali, internacionalista és liberális szellemiségű értelmiségiek és politikai vezetők azt gondolták, hogy a vallás és a kereszténység elutasítása után létrejön egy ideális, felvilágosult közösség, ami a jó és a közjó belátásán alapul, felismert szociológiai társadalmi igazságok szerint él egy szabad és magasabb rendű életet. Ezt remélték a kereszténység és a vallás elutasításától. Ez akkor,

kétszáz éve még nem volt kizárható. Akár így is lehetett volna. De közben eltelt kétszáz év, és ma már látható, hogy ez merő illúzió; azzal, hogy elutasítottuk a kereszténységet, valójában hedonista pogányokká váltunk. Ez a realitás! Ezért elrendelésszerű az én szememben, hogy a 2011-es alkotmányunkat húsvétkor hirdettük ki, és húsvéti alkotmány a becsületes neve.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez fekszik az Európai Unió és Magyarország közötti konfliktusok mélyén is. Az Európai Unió elutasítja a keresztény örökséget, lakosságcserét vezényel a migráción keresztül, LMBTQ-hadjáratot folytat a családbarát európai nemzetekkel szemben. Néhány napja esett el éppen Litvánia, amelynek egy igazán, derék, figyelemreméltó, nagyszerű gyermekvédelmi törvénye volt, amit mi is kiindulópontként használtunk, amikor a mienket megkonstruáltuk. És azt látom, hogy a nagy nyomás hatására a litvánok visszavonták és megsemmisítették a korábban, még 2012-ben elfogadott gyermekvédelmi törvényeiket. „Félek a görögöktől, ha ajándékot hoznak is...” Ide vezet az amerikai barátság, kedves Barátaim!

Nos, azt kell tehát mondanunk, hogy Európában ma létrejött egy saját politikai osztály, amely nem tartozik elszámolással, nincs többé se keresztény, se demokratikus meggyőződése, és azt kell mondanunk, hogy a föderalista kormányzás Európában egy elszámoltathatatlan birodalomhoz vezetett. Nincs más választásunk. Hiába szeretjük Európát, hiába az a mienk, mégiscsak harcolnunk kell. Álláspontunk világos: mi nem kívánjuk, hogy mindenkinek ugyanaz legyen a hite, nem kívánjuk, hogy ugyanolyan családi életet éljen, vagy részt vegyen ugyanazokon az ünnepeken, de ahhoz ragaszkodunk, hogy van közös otthonunk, van közös nyelvünk, van közös közszféránk, van közös kultúránk, és ez az alapja a magyarok biztonságának, szabadságának és jólétének, és ezért ezt mindenáron meg kell védeni. Ezért nem fogunk kompromisszumot kötni. Nem hátrálunk. Európában ragaszkodni fogunk a jogainkhoz. Nem engedünk se a politikai, se a pénzügyi zsarolásnak. A taktikai időhöz, sőt a stratégiai időhöz tartozó kérdésekben lehet, de a történelmi időhöz tartozó kérdésekben sohasem lehet megalkudni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

S végül, ha Zsolt még ezt megengedi nekem, akkor szólok még néhány mondatot az új korszak gazdasági alapjairól is. Ugye, tizenhárom éve építjük az új gazdasági rendszerünket. Ennyi idő alatt elég jól összeállt, és jól is teljesített. Az volt a tervünk, hogy 2030-ig

lényegesebb módosítás nélkül ez kiszolgálja Magyarországot: biztonságban élő, gyarapodó Magyarországot és Kárpát-medencei magyarságot eredményez majd. A céljainkkal időarányosan jól állunk. A magyar gazdaság összteljesítménye tizenhárom év alatt megháromszorozódott: 27 ezer milliárdról 80 ezer milliárd forintra nőtt. És bár azt tanítják a politikai iskolákban, hogyha beszélsz, akkor szám és időpont egy mondatban sohase szerepeljen, de mégis 2030-ra az a célunk, hogy 160 ezer milliárd forintos GDP-nk legyen. Ha a fejlettségi céljainkat nézzük, akkor azt tudom mondani, hogy 2010-ben az európai átlag 66 százalékán, 2022-ben a 78 százalékán voltunk, és 2030-ra oda akarunk érni a 85 és 90 százalék közötti sávba. Ha a magyar gazdaság versenyképességét nézzük, vagyis az exportját, akkor azt kell mondanom, hogy tizenhárom év alatt azt megdupláztuk, és abban a magyar termékek részaránya, mármint a magyar tulajdonú cégek termékeinek a részaránya megnőtt. Az energiaipari függőségünket terv szerint csökkentjük, most 28 százalékon vagyunk, és 2030-ra – Paks2, napenergia, hálózat-fejlesztések – el akarunk érni oda, hogy a villamosenergia-importunk nulla legyen. Ennek megfelelően építjük az erőműveinket, 11,5 ezer milliárd forintot fogunk erre a célra fordítani. 2010-ben a foglalkoztatás 62 százalékos volt, ma 77 százalékos, és 2030-ra 85 százalékig szeretnénk emelni. Van egy óriási egyetemfejlesztésünk. 2010-ben egyetlen magyar egyetem sem volt a világ első 5 százalékában; a tavalyi évben pedig már volt 11 ilyen magyar egyetem. Ami a családtámogatást illeti, ott a gyermeknevelési rátánk, ugye 1,2 százalék volt, ezt fölemeltük 1,5-re. Nem szép szó, de termékenységi rátának hívják ezt, reprodukciós rátának: ez 1,2 volt most 1,5. De ahhoz, hogy a népességünk ne csökkenjen, ahhoz 2,1 kellene. Ebből látszik, hogy nagy bajban vagyunk, minden erőt és energiát, erőforrást, kormányzati költségvetési erőforrást továbbra is a családpolitika irányába kell mozgósítanunk. És a honvédelem is kezd talpra állni. Van, lassacskán lesz ütőképes hadseregünk. Egyenruhás munkavállalók helyett lesznek harcosaink. Van melléjük most már nemzeti hadiipar is. Azon kevés NATO-tagállam közé tartozunk, aki az éves nemzeti össztermékének legalább 2 százalékát képes erre a célra fordítani. És a nemzetegyesítés 2030-ra kitűzött programjában sem állunk rosszul. A 2010-ben nemzetegyesítés céljára a határon túlra eljuttatott forrásokat tízszeresére növeltük, és most, amikor mindenfajta nehézségeink vannak, az oktatási-nevelési támogatást ebben az évben ötszörösére, 500 százalékkal emeljük meg. Azt kell mondanom, hogy ennek látszik is az eredménye. Szeretnék gratulálni azoknak a székelyeknek és erdélyieknek, akik részt vettek a minority safe pack és a nemzeti régiók aláírásgyűjtésében, és képesek voltak arra, hogy külön-külön, mind a két ügyben több mint egymillió aláírást összegyűjtsenek. Ehhez erő kell, ember és erő, nagy teljesítmény. Gratulálok Önöknek!

És végezetül ezek a gazdasági alapok, az új korszak gazdasági alapjai szépek, és jól is hangzanak, de akad itt azért egy bökkenő, és ezzel szeretném zárni a mondandómat. A bökkenő az, hogy három év alatt két meteorral is összeütköztünk. Először 2020-ban a COVID-dal. Ezt még valahogy kivédjük, és aránylag gyorsan visszatértünk arra az útra, amit kijelöltünk a magunk számára, s amelynek ívét 2030-ig látjuk. De 2022-ben jött egy újabb meteortámadás, ez a háború – és ez már keményebb dió. Ez a meteor letérített bennünket a pályánkról. S azt tudom mondani Önöknek, hogy ma Magyarország, a magyar emberek és a magyar kormány azért küzd és harcol, hogy erről a letérített pályáról vissza tudjunk kapaszkodni arra a szokásos kerékvágásra, amely elvezet bennünket 2030-ig. Azt látom, hogy legkorábban erre a pályára való visszatérés 2024. július környékén következhet be. Akkor jelenthetem reményeim szerint Önöknek azt, hogy Magyarországon a gazdasági növekedés ismét jelentős. A banki hitelezés ismét erős, és az európai átlagot jóval meghaladó fejlődési pályán vagyunk ismét.

A legnehezebb időszakon most már túl vagyunk. Ugye, az infláció az egekben volt, most letörjük, és minden esélyünk megvan, hogy az év végére 10 százalék alatt legyen, vagyis egyszámjegyű. Az első félév nagyon nehéz volt, mert az infláció gyorsabban nőtt Magyarországon, mint a bérek. Ilyenre nagyon régóta, talán több mint tíz éve nem volt példa. De a második félévben ki fogunk egyenesedni, és ha a Jóisten megsegít bennünket, akkor az egész év tekintetében, a 2023-as év tekintetében sikerül megelőznünk, elhárítanunk a bérek értékcsökkenését. A hitelek kamatai is Magyarországon ma az égben vannak, ezt normalizálni, elfogadható szintre visszahozni, úgy látom, legkorábban jövő év második negyedévére sikerül. Ez azt jelenti, ha mindent jól csinálunk, szerencsénk is van, meg a Jóisten is megsegít, akkor a 2024-es európai parlamenti és önkormányzati választáskor már újra azon a kijelölt pályán leszünk, azon a kijelölt útvonalon haladunk, ami elvisz bennünket 2030-ig, és akkor a 2024-es tusványosi táborban már beszélhetek nyugodtan a 2030 és 2040 közötti tervekről.

Összegezve tehát, tisztelt Hölgyeim és Uraim, azt mondom Önöknek, a nagy világügyekben ésszerűen lenni, a világgazdaságban összeköttetéseket építeni, az európai uniós vitákban harcolni, a szellemi ügyekben kitartani, a nemzetegyesítésben pedig állhatatosnak maradni.

A Jóisten mindannyiunk fölött, Magyarország mindenek előtt! Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!